

Zdeněk „Krepindl“ Fikar

Zdeněk Fikar se narodil 7. 11. 1958 v Hradci Králové, ve čtvrti Věkoše. Rodina pana Fikara patřila ke zcela běžným rodinám, které se chovaly tak, aby neměly problémy, a proto se rodiče stali členy KSČ.

Dětství prožil Zdeněk Fikar obdobně jako většina dětí v tehdejším Československu. Navštěvoval školku, poté základní školu. Na 2. stupni základní školy měl, podle jeho slov, to štěstí, že mohl vstoupit do oddílu Junáka, poznat skautské zásady a pravé přátelství. Na druhé straně se právě v tomto období setkává s prvními kompromisy tehdejší doby. Dostat se na střední školu bylo do jisté míry podmíněno vstupem do pionýrské organizace. Vstupovali tam všichni, tak i Zdeněk Fikar, třebaže na to nebyl hrdý, posudek ze základní školy byl pro životní posun důležitý.

Zdeňku Fikarovi se do mysli vryly události srpna 1968, v té době mu bylo již deset let, byl vnímavý a změny ve společnosti, ale i v chování rodiny, jej ovlivnily do budoucna. Tanky okupačních armád se v Hradci Králové usadily v místech dnešního Aldisu. Pan Fikar, Zdeňkův otec, vystoupil z KSČ. Tento čin mohl později znamenat nepřijetí syna na střední školu, ale byl vysvětlen zdravotními problémy, a jelikož paní Fikarová v KSČ zůstala, mohl být Zdeněk přijat na hradeckou stavební průmyslovku. Po srpnu 1968 byl zakázán Junák a tím skončilo Zdeňkovo skautské období.

V roce 1974 začal studovat Střední průmyslovou školu stavební, obor pozemní stavby. V období studia na střední škole se Zdeněk Fikar začal zajímat o kulturu všeobecně, hodně četl, navštěvoval divadla, ale nejvíce ho zajímala hudba. Chodil na koncerty skupin jako např. Blue Effect nebo Jazz Q. Režimem podporovaný střední proud, tedy popová hudba, jej neoslovovala. Stejně jako někteří spolužáci, nechal si narůst dlouhé vlasy, které musel hájit jak před rodiči, tak před středoškolskými profesory. Stejně jako ostatní, toužil po pravých džínách, které se tehdy daly sehnat pouze v obchodech Tuzex. Kdo měl někoho na Západě, měl pravé džíny, ale zase mohl mít problémy kvůli tomu, že někdo z rodiny emigroval.

V této době se věnoval judu, navštěvoval TJ Spartak Hradec Králové. Kromě sportu a zájmu o hudbu se věnoval také malování, chodil do malířského kroužku při Vojenském lidovém vzdělávacím a doškolovacím ústavu, kde nadějně mladé výtvarníky vedl malíř kapitán Ota Klečka, jenž mladé lidi kolem sebe seznamoval s uměním impresionismu, surrealismu, dekadence a také je seznamoval s bigbítovou hudbou.

Po úspěšné maturitě se Zdeněk Fikar dostal v roce 1978 do Prahy na ČVUT, Fakultu architektury. Jelikož mu byla ve 14 letech zjištěna srdeční vada, dostal modrou knížku a nemusel se jako vysokoškolák účastnit základního vojenského výcviku. V Praze brzy vstoupil do Jazzové sekce a měl tedy možnost získávat aktuální informace a materiály týkající se hudby.

V této době se mu podařilo získat tzv. výjezdní doložku na Západ a vycestoval do Londýna. Aby měl srovnání, vycestoval také opačným směrem, do Ruska. Bylo rozhodnuto, stal se z něho doživotní odpůrce komunismu.

Přestože Zdeněk Fikar studoval v Praze, zůstal stále spojen s Hradce Králové, kam se vracel pravidelně na víkendy. Hradec Králové zůstal tzv. pozadu za ostatními městy v pořádání koncertů, kde hrály režimem ne zrovna podporované kapely. To se, společně se svojí kamarádkou, pokusil Zdeněk Fikar změnit. V roce 1984 uspořádali v Lochenicích nedaleko Hradce Králové koncert, na kterém měly vystoupit jednak místní, ale i hostující kapely. Koncert začal, odehrála kapela Záře a kapela Arbeiter, ale když nastoupila skupina Frou–Frou, vtrhli do sálu ozbrojení příslušníci VB. Koncert ukončili, všechny účastníky legitimovali a vyfotili, později vyslýchali. Zdeněkova kamarádka musela skončit na místě učitelky základní školy, Zdeněk byl potrestán peněžitým trestem, který musel zaplatit, protože jinak by ho zavřeli. Po této události se Zdeněk Fikar rozhodl usadit v Praze, kde začal pracovat jako architekt, jelikož studium na vysoké škole již ukončil.

Konec 80. let si Zdeněk Fikar v Praze užíval, aktivně se účastnil protirežimních demonstrací, které byly v hlavním městě aktuální už v roce 1988. Rok 1989 vítal, stal se stoupencem myšlenek, které hlásal náš první polistopadový prezident Václav Havel.

Na začátku 90. let se Zdeněk Fikar oženil, časem se mu narodily dvě děti.

Zájem o hudbu ani po změně režimu nepřestal a trvá dodnes. Zdeněk Fikar je velmi aktivní, sleduje českou i zahraniční hudební scénu (jazz, etno, underground, hardcore), na kameru natáčí živá videa z koncertů, která vyvěšuje na Vimeo.